

Sophia Money-Coutts

treti do partie

Aká je nočná mora
každej slobodnej ženy?

ikar

Sophia Money-Coutts

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Copyright © Sophia Money-Coutts 2018
Translation © 2019 by Tamara Chovanová
Cover design © 2019 by Soňa Šedivá
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6876-0

Mojej rodine, bláznivejšej než ktorákoľvek
postava v tejto knihe.

Ale preto vás mám všetkých tak rada.

Na vine je *Rozum a cit*. Ten film som videla, keď som mala dvanásť. Je to veľmi citlivý vek. A hlavnú vinu pripisujem Kate Winslettovej. Hrá vo filme Marianne, jednu z troch sestier – Marianne takmer zomrie na lásku. Fascinovala ma scéna, keď išla peši v búrke, aby sa pozrela na Willoughbyho dom, zachránil ju plukovník Brandon a niekoľko dní strávila v horúčke v ohrození života. Rozhodla som sa, že to je primeraná dráma vo vzťahu.

Preto som si povedala, že budem čo najviac ako Marianne, ona mala rada poéziu, a to bolo pre mňa znamenie, lebo aj ja som rada čítala. Na znak úcty som si kúpila Shakespearove *Sonety* a stále som ich nosila v školskom batohu – keby som medzi hodinami mala chvíľku času, mohla som ich vybrať a primerane dramaticky si šepkať verše. Naučila som sa naspamäť sonet číslo 116, Mariannin a Willoughbyho najobľúbenejší.

Nie, zväzok verných duší nezhatí prekážka. Láska stratí svoje meno, ak zradu zradou ihneď odplatí.

Predstavte si buclaté dvanásťročné dievča blúdiace po uliciach Battersea v legínach dúhových farieb, mrmlúce si popod nos verše. Bola som zrelá na kopanec do zadku. Áno, obviňujem román *Rozum a cit* – donútil ma, aby som si myslela, že si musím niekoho nájsť. Naviedol ma zlým smerom.

1

Vedela som, že ten týždeň sa skončí pohromou, a bola by som urobila lepšie, keby som sa ani nebola namáhala. Mohla som radšej zostať v posteli a spať do konca zimy ako hibernujúci medveď.

Lenže týždeň sa ani nezačal dobre. Bol utorok 2. januára a bol to najpochmúrnejší deň v roku, keď sa všetci s námahou vlečú do práce deprimovaní, prejedení, psychicky vyštvavení. A zhodou okolností som v ten deň mala narodeniny. *Tridsiate* narodeniny. Takže som v to ráno bola ešte mrzutejšia ako iní. Nielenže som z večera do rána zostarla o desaťročie, ale ešte vždy som bola slobodná, bývala som vo vlhkom byte v Shepherd's Bush s gejom Joeom, hobojistom, a začínala som si myslieť, že tie články v *Daily Mail* o klesajúcej hladine plodnosti sú určené priamo mne.

Z bytu som vyrazila na bicykli do sídla časopisu *Posh!* v Notting Hille a usilovala som sa potlačiť nutkanie vracať. Za tú opicu som si mohla sama. Zostala som dlho hore a na gauči som popíjala s Joeom červené víno. Suchý január sa môže dať vypchať. Joe to nazval predčasnou narodeninovou oslavou, ja som to označila za smútenie za mladosťou. Nech to bolo akokoľvek, stiahli sme tri fľaše vína z obchodu na rohu pod našim bytom a zobudila som sa s pocitom, že nemám v hlave mozog, ale huspeninu.

Prekrivkala som okolo Notting Hill Gate, zamkla som bicykel pri sídle redakcie *Posh!*, potom som vošla do Pretu a objednala som si americano s mliekom, bagetu s vajcom a so slaninkou a mafin s lesnými plodmi. Podľa stránky Pretu o výživných hodnotách (ich záložku som mala na lište na pracovnom počítači) toto všetko dokopy predstavovalo 950 kalórií, ale vzhľadom na to, že večer predtým sme s Joeom nič nejedli, rozhodla som sa, že na kalórie môžem kašľať.

„Ránko, Enid,“ povedala som ponad monitor a odložila som vrečko z Pretu na pracovný stôl. Enid, osobná asistentka Peregrina Monmoutha, šéfredaktora časopisu *Posh!*, bola taká široká, aká bola vysoká. V redakcii sme ju mali radi, lebo nám schvaľovala všetky výdavky a dovolenky.

„Polly, anjelik môj! Všetko najlepšie k narodeninám!“ Knísavo prešla okolo stola a objala ma. „A šťastný nový rok,“ dodala a pritlačila si moju tvár na obrovské poprsie. Dych jej vonal kávou.

„Šťastný nový rok,“ zamrmlala som do Enidinho svetra, potom som sa odtiahla, vystrela a priložila som si ruku na čelo. Potrebovala by som niečo proti bolesti hlavy.

„Prežila si pekné sviatky?“ spýtala sa Enid.

„Mmm,“ zamrmlala som neurčito a predklonila som sa, aby som zapla počítač. Aké mám heslo?

„Strávila si sviatky s mamičkou?“ Enid sa vrátila k svojmu stolu a začala šuchoriť v taške.

„Mmmm.“ Bola to nejaká kombinácia mena maminho psa a čísla. *Bertie123*? Nie, to nebolo ono. Dokelu! Budem musieť zavolať niekomu z IT, tej osobe, ktorej meno si neviem zapamätať.

„A dostala si pekné darčeky?“

Bertie19. To je ono. Bingo.

Do prijatej pošty sa mi valili maily a mizli. Dívala som sa,

ako nabehlo číslo 632. Zistila som, že to boli väčšinou informácie o diétach. Bez obsahu cukru, lepku, mlieka a tukov. Nejaký kalifornský doktor vymyslel čosi nové, nazývalo sa to „hrozienková diéta“ – mali ste dovolené zjesť len tridsať hrozienok za deň.

„Prepáč, Enid,“ pokrútila som hlavou a načiahla som sa za bagetou. „Sústreďujem sa. Pekné darčeky? No, nejaké knihy od mamy. A ty si ako sviatkovala?“

„Ďakujem, príjemne. Boli sme doma sami s Davom a deťmi. Aj s Davovou mamou, ktorej začína trochu harašiť, no zvládli sme to. Ale prehnala som to s bonbónmi, takže už znova držím diétu, o ktorej som sa dočítala.“

„Ale čo?“

„Je to hrozienková diéta, mala by byť dobrá. Dáš si desať hrozienok na raňajky, desať hrozienok na obed a desať na večeru, píše sa tam, že zhodíš štyri kilá za týždeň.“

Dávala som sa ponad monitor, ako si Enid odratúva hrozienka z dózy.

„Ránko vospolok, šťastný nový rok a všetky tie nezmysly. O pätnásť minút sa stretneme v mojej kancelárii, prosím vás,“ zaburácal Peregrine, keď prechádzal cez dvere v tmavomodrom kabáte a plstenom klobúku.

Peregrine, päťdesiatpäťročný muž, sa šplhal na spoločenskom rebríčku a v deväťdesiatych rokoch založil *Posh!* v snahe zbližiť sa s ľuďmi, ktorí by sa podľa neho mohli stať jeho priateľmi. S vojvodami, grófmi, lordmi, ale aj s ukrajinskými oligarchami. Tú istú zásadu uplatňoval pri svojich manželkách. Prvá bola dedičkou talianskeho zlatníka, druhá dcérou venezuelského ropného kráľa. Momentálne bol ženatý s francúzskou kobyľkou, ktorá bola – ako hovoril každému, koho stretol – vzdialenou príbuznou monackého kniežaťa.

„Kde sú všetci?“ spýtal sa, keď sa vynoril z kancelárie bez kabáta a klobúka.

Poobzerala som sa po prázdnych stoloch. „Netuším. Zatiaľ sme tu len my dve s Enid.“

„No, len čo príde Lala, chcem sa stretnúť s ňou a s tebou. Mám skvelý príbeh, mohli by sme ho uverejniť.“

„Jasné. O čo ide?“

„Prísne tajné. Budeme na porade len my traja. Dám vám základné informácie,“ pozrel na Enid. „Všetko v poriadku?“

Enid si šparchala prstom v ústach. „Len sa mi dostalo medzi zuby hrozienko.“

Peregrine sa zagrimasil, potom pozrel na mňa. „Dobre. Tak oznámiš mi, len čo príde Lala?“

Prikývla som.

„Mám ho,“ Enid zašermovala prstom.

O hodinu sme sedeli – ja a Lala, editorka spoločenskej rubriky – v Peregrinovej kancelárii. Vypila som kávu, zjedla som bagetu aj mafin, ale ešte vždy som bola na pokraji smrti.

„Takže na ceste je ďalšie kráľovské dieťa,“ oznámil Peregrine, „ako mi včera pri obede oznámila grófka Hartlepoolová. Podľa všetkého majú spoločného gynekológa.“

„Kedy sa má narodiť?“ spýtala som sa.

„V júli,“ odvetil. „Chcem, aby sme rýchlo sklepli niečo, čo môžeme pichnúť do ďalšieho čísla.“

Vzhľadom na to, ako som sa cítila, uvažovala som, či sa vôbec dožijem júla. „Čo tak napísať niečo o kráľovských milencoch a milenkách?“ nadhodila som.

Peregrine prikývol a poškrabal sa na bruchu – prelievalo sa mu ponad opasok a spočívalo mu na nohách. „Áno, také čosi. Myslím, že aj Fotheringhamovci-Montaguovci čakajú druhé dieťa.“

„A moja priateľka Octavia de Flamingo čaká prvé dieťa,“ poznamenala Lala a obhrýzala si konček pera. „Už mu rezervovali miesto na Etone, keby to bol chlapec.“

„No, potrebujeme aspoň desať iných detí, takže by ste sa mohli povypytovať naokolo a nájsť ďalšie detičky s modrou krvou,“ požiadal nás Peregrine. „Chcem to mať na stole v piatok ráno, Polly. A snažte sa zohnať aj fotky.“

„Rodičov?“ uistila som sa.

„Nie, nie, nie!“ zaburácal. „Detí! Chcem fotky všetkých tých žien. Také neokukané, aké nikto nikdy nevidel. Chápete, skutočne dôverné fotky.“

Keď som sa vracala k stolu, vzdychla som si. *Posh!* je teraz taký intímny časopis, že uverejní fotky aristokratických materníc.

Utorkové večery som tradične trávila s mamou v jej byte v Battersea a dnes, na počesť svojich narodenín, som robila presne to isté.

Bol to chaotický, mumifikovaný byt. Mama tam bývala takmer dvadsať rokov, odkedy otec zomrel a presťahovali sme sa zo Surrey do Londýna. Pracovala v neďalekom obchode so závesmi, lebo šéfka jej dovolila vodiť do práce deväťročného teriéra Jacka Rusella, pokiaľ zostane za pultom a neociká damask, ktorý ležal v obchode vo veľkých baloch. Bertie, ako sa teriér volal, zväčša poslúchal, len občas diskrétno zdvihol nohu a označoval najtmavšie baly, keď sa mama zarožprávala so zákazníčkou.

Práve vďaka tomuto obchodu som získala miesto v *Posh!* Peregrinova druhá manželka – Venezuelčanka – sa prišla poradiť o garnížiach do ich nového domu v Chelsea, keď som sa tam raz v sobotu rozprávala s mamou. A hoci Alejandra bola šarmantná a srdečná asi ako juhoamerický despota, nazbierala som odvahu a povedala som jej, že sa chcem stať novinárkou. Keďže ja som bola zúfalá a Peregrine lakomý, o pár mesiacov mi ponúkol miesto svojej asistentky. Začala som tak, že som odpovedala na pozvánky na večierky a kupovala som

mu kávu, ale asi po roku som začala písať kratšie príspevky do jeho časopisu. Nič vážne. Článčky, v ktorých som vymýšľala najnovšie módné trendy a najobľúbenejšie kanapky, módne pohostenie na večierky. Ale prepracovala som sa vyššie a Peregrine mi dovolil písať aj dlhšie články a robiť rozhovory s rozličnými uletenými príslušníkmi britskej aristokracie. Nebola to vysnívaná práca. Nebola som nijaká Kate Adiová v nepriestrelnej bunde, ktorá píše dramatické reportáže z pásma Gazy. Ale aspoň som čosi písala, veď keď som začínala, nemala som ani potuchy o vyššej vrstve (myslela som si, že vikomt je nejaký biskvit), na začiatok sa mi to zdalo celkom dobré.

„Všetko najlepšie, srdiečko, odkopni tie moje topánky z cesty,“ zakričala mama zhora, keď som v ten večer otvorila vchodové dvere za hlasného štekotu Bertieho. Na radiátore v hale ležala kôpka hnedých obálok, na dvoch bol nápis „súrne“.

„Mami, otváraš niekedy poštu?“ vyšla som hore do obývačky.

„Ale áno, áno, nerob si starosti,“ vzala obálky a odložila ich na pracovný stôl, taký zahádzaný časopismi a starými novinami, že tam nebol ani kúsok voľného miesta. „Upiekla som ti tortu,“ pokračovala mama, „ale v chladničke mám krevety, ktoré treba zjesť, tak najprv sa pustíme do nich. Pomyslela som si, že urobím rizoto, čo ty na to?“

„Mňam, dobre, ďakujem,“ odvetila som a premýšľala som, či mi Peregrine uverí, ak budem práceneschopná, lebo mama ma otrávil krevetami, ktoré boli také staré, že pritancovali do rizota.

„Pekne si oslávila narodeniny?“ spýtala sa mama. „Ako bolo v práci?“

„Veď vieš, Peregrine má napoleonské maniere, čoraz bezuzdnejšie. Mám napísať článok o kráľovských deťoch, milencoch a milenkách.“

„Ach jaj,“ vzdychla mama neurčito a zamierila do kuchyne, tam otvorila chladničku a vybrala fľašu vína. Za tie štyri roky pôsobenia v *Posh!* som sa dozvedela o horných desaťtisíc viac, než som očakávala. Vojvoda je vyššie postavený ako gróf a všetci sú posadnutí labradormi. Hoci mama bola dcéra knihovníka zo Surrey a v mojej práci ma podporovala, detaily ju veľmi nezaujímali.

Naliala biele víno do dvoch pohárov, jeden mi podala. „Tak teda sadnime si a potom ti môžem dať darček.“

Zvalila som sa na pohovku, Bertie mi okamžite skočil na kolená, víno mi vyšplechlo do lona.

„Bertie, sadni,“ mama mi podala malú škatuľku na šperky, prisadla si ku mne. Pozrela na Bertieho a ukázala na dlážku, pes pomaly, váhavo zoskočil z pohovky. Otvorila som škatuľku. Prsteň! Jemná zlatá obrúčka s uzlom v strede.

„Tento prsteň mi dal tvoj otec, keď si sa narodila. Tak som si pomyslela, že by si ho mala mať, keď už máš také veľké narodeniny.“

„Ach, mami...“ Zadúšalo ma. Málokedy hovorila o otcovi. Zomrel ako štyridsaťpäťročný na infarkt, keď som mala len desať rokov. V tej chvíli sa nám úplne zmenil život. Museli sme predať krásny viktoriánsky dom v Surrey a s mamou sme sa presťahovali do tohto bytu v Battersea. Obe sme boli šokované. Ale zvykli sme si na nový život v Londýne, lebo sme nemali na výber. Odvtedy sme boli malou, veľmi úzko spätou rodinou. Len my dve. A ešte Bertie, keď som odišla na univerzitu a mama sa rozhodla, že potrebuje malé, chlpaté náhradné dieťa.

Nastokla som si prsteň. Na hánke trochu zastal, inak šiel ľahko. „Je krásny!“ pozrela som si na ruku, potom na mamu. „Ďakujem.“

„Fajn, som rada, že ti je dobrý. A teraz počúvaj. O niečom sa chcem s tebou porozprávať.“

„Hmmm?“ Pokúšala som sa krútiť prsteň na prste. Možno

by to nebolo najhoršie, keby som dostala otravu jedlom zo starých kreviet. Možno by som zhodila zo dve kilá.

„Polly?“

„Áno, áno, prepáč, počúvam.“ Prestala som sa hrať s prsteňom, oprela som sa na pohovke.

„Tak teda,“ začala mama, „tento týždeň som zašla za doktorom Youngom. Veď vieš, trápia ma bolesti v hrudi. Užívala som tabletky na tlak, ale nepomáhalo to, tak som za ním vo štvrtok zašla. Tento týždeň to bolo hrozné, v čakárni každý kýchal. Ale vzal ma a povedal, že ma pošle na vyšetrenie magnetickou rezonanciou.“

„Na vyšetrenie magnetickou rezonanciou?“ zamračila som sa.

„Áno. Hovorí, že to možno nič nie je, ale chce si byť istý.“

„No dobre... Ale čo by to mohlo byť, ak to nič nie je?“

„Veď vieš, možno nič vážne,“ odvetila mama žoviálne. „Ale chce, aby som šla na vyšetrenie magnetickou rezonanciou.“

„Kedy?“ Prišlo mi zle. Zmocnila sa ma panika. Pred dvoma minútami som si robila obavy pre krevety po záručnej lehote. Zrazu sa mi to zdalo hrozne hlúpe, taká blbosť.

„Čakám, kedy mi písomne potvrdí termín. Doktor Young vravel, že sa mi ozve do dvoch týždňov, ale pošta je pomalá, tak uvidíme.“

„Možno by neškodilo, keby si sa z času na čas pozrela na tú kopu pošty na prízemí, mami,“ odvetila som čo najjemnejšie. „Iste to nechceš premeškať.“

„Nie, nie, viem.“

Vždy som si hovorila, že s mamou sme to zvládali dobre celé tie roky. Lepšie ako dobre. Boli sme si veľmi blízke, moje priateľky nemali také dobré vzťahy s rodičmi. Ale niekedy som si želala, aby mama mala manžela, ktorý by na ňu dozeral. Toto bola taká chvíľa. Potrebovala podporu, pomoc. Človeka, s ktorým by sa mohla porozprávať. S Bertiem sa nedalo zhovárať o termíne u lekára.

„Ozveš sa mi, keď budeš mať termín? Pôjdem tam s tebou. Kam vlastne?“

„Ach, netreba, srdiečko. Musíš pracovať. Nijaké strachy.“

„Netáraj, mami, pôjdem s tebou. Pracujem v redakcii časopisu, nie v kontrarozviedke. Nikomu nebude prekážať, ak si vezmem pár hodín voľna.“

„A čo Peregrine?“

„On to prežije.“

„No dobre, ako povieš. Bolo by to skvelé. Mám ísť do Nemocnice svätého Tomáša.“

„Dobre, vybavené,“ usilovala som sa hovoriť sebaisto, akoby vyšetrenie magnetickou rezonanciou bola bežná prehliadka a nebolo si treba robiť obavy. „A teraz poďme na tie krevety.“

V piatok popoludní som mala šesť detí s modrou krvou a ich fotky. Kde zožením ďalšie štyri? Pri klávesnici mi zavibroval mobil, prišla mi esemeska od starého priateľa Billa, ktorý vždy koncom prvého januárového týždňa usporiadal večierok na oslavu toho, že sme prežili najpochmúrnejší týždeň v roku.

Príd' kedykoľvek po 19. hod! x

Znova som pozrela na svoj monitor plný fotiek malých detí. Od skončenia univerzity som nemala poriadneho frajera, počas štúdia som rok chodila s istým Harrym, študentom práva, ale potom sa Harry odsťahoval do Dubaja a týždeň som preplakala, kým mi moja najlepšia kamoška Lex nepovedala, že by som mala „vyjsť medzi ľudí“. Odvtedy bol môj sexuálny život suchší ako sucháre. Z času na čas som išla na rande, z času na čas som sexovala a bola som nadšená, prv než som si uvedomila, že ten sex bol hrozný a nemám byť prečo nadšená.

Vlani som sexovala dva razy s nórsnym bankárom Fredom – zoznámila som sa s ním v lete cez spoločného priateľa na pikniku v Green Parku. Ak možno označiť za piknik pár fliaš

rosé a olivy z M & S. Lex a ja sme vypili toľko vína, že keď sa zotmelo, rozhodli sme sa vybaviť potrebu pod stromom, pod ovisnutými konármi. To podľa všetkého na Freda tak zapôsobilo, že si prisadol bližšie ku mne, keď sme sa s Lex vrátili.

Všetci sme skončili v Tiki bare v londýnskom Hiltone na Park Lane – Fred mi objednal drink, ktorý podávali v kokose. Na parkovisku sa na mňa vrhol a potom som počkala, kým som šťastne sedela v taxíku, až vtedy som si chrptom ruky utrela mokré ústa. Dva razy sme boli spolu na rande a zakaždým som sa s ním vyspala, čo bola možno chyba, potom sa viac neožval. Po týždni som mu napísala a žoviálne som sa spýtala, či nechce ísť na drink. O pár dní mi odpovedal.

Ach, prepáč, bol som na služobkách a neviem, či sa to v dohľadnom čase zmení. F

„Posratý hajzeľ, nič viac,“ povedala Lex lojálne, keď som sa jej zdôverila.

Takže to bolo všetko, také boli moje romantické dobrodružstvá. Depresívne. Iní ľudia stále sexujú. A ja tu sedím v redakcii ako asexuálna burina, pátram po fotkách detí, ktoré dokazujú, že iní ľudia sexovali.

Pozrela som cez okno na ulicu vedúcu k Notting Hill Gate. Bol sivý januárový deň, slnko si nedalo námahu, aby poriadne zasvietilo, ľudia sa náhlili po chodníkoch, plecيا zhrbené, akoby k sebe nechceli pustiť to šero.

No čo už. Onedlho bude šesť hodín, môžem uniknúť do Billovho bytu a dať si pohár lahodného vína. Alebo viac pohárov, ak mám byť úprimná.

Sekundu po šiestej som odišla z redakcie a kľučkovala som pomedzi hordy turistov pri stanici metra Notting Hill Gate. Kráčali pomaly ako typickí turisti, až má človek nutkanie kopnúť ich do píšťaľy. Keď som sa vynorila v Brixtone, zamierila

som do obchodu na rohu, na konci Billovej ulice a kúpila som víno. A veľké balenie čipsov. „Užime si, keď je piatok, no nie?“ povedala som pokladníkovi, ale nevšimol si ma.

Bill býval v prízemnom byte na ulici s bielymi domami. Kúpil si ho, keď pracoval ako programátor pre Google, no nedávno od nich odišiel, chcel sa sústrediť na vývoj aplikácie pre štátnu zdravotnú starostlivosť. Čosi, čo súvisí s objednávaním termínov u lekárov. Bill sa vyjadril, že konečne môže využiť svoje schopnosti na dobrú vec. Nikdy neskrýval, že je počítačový maniak. To bol jeden z dôvodov, prečo sme sa ešte ako tínedžeri na jednom večierku spriatelili.

Lex sa bozkávala s nejakým chlapom hore v kúpeľni (večne ju niekto bozkával alebo ohmatával, vtedy bolo toho ohmatávania viac než dosť) a ja som sedela na gauči na prízemí a poklopkávala som nohou do rytmu pesničky skupiny Blue, vyzeralo to, akoby som sa dobre bavila, hoci v skutočnosti som bola namrzená, lebo mňa nikdy nechcel bozkávať nijaký chlap. A keď ma nikto nechcel bozkávať, ako by ma mohol ohmatávať? A ak ma nikto neohmatkával, ako sa dostanem k sexovaniu? Zdalo sa mi to beznádejné. V tej chvíli, keď som si hovorila, že mi iné nezostáva, len vstúpiť do kláštora – sú v južnom Londýne kláštory? –, sadol si na druhý koniec gauča chalan. Strapaté čierne vlasy, na očiach také hrubé okuliare, akoby mali dvojité sklá.

„Nenávidím večierky,“ zahundral a pozrel na mňa cez popolníky. „Aj ty?“

Ostýchavo som prikývla a on sa usmial.

„Hrozné, čo? Mimochodom, som Bill.“ Podal mi ruku, tak som mu ju potriasla. A vtedy sme sa pustili do rozhovoru o maturite, hudbe sme nevenovali pozornosť. Až keď sa o nejakú hodinu vynorila zadychčaná Lex, s ústami červenými ako jahody, uvedomila som si, že som sa spriatelila s chalanom. Nebol to frajer. Netúžila som ho bozkávať. Tie jeho popolníky

boli hrozné. Ale aj tak to bol priateľ mužského pohlavia. A odvtedy sme sa priatelili.

„Pod' ďalej, pod' ďalej,“ pozýval ma Bill, keď som prišla. Jednou rukou otvoril dvere, v druhej držal džínsy. „Prepáč, nestíhol som sa prezliecť.“ Uškrnul sa. „Si tu prvá.“

„Chod' sa prezliecť,“ nabádala som ho. „Môžem tu niečo urobiť?“

„Nie. Nechaj tie fľaše na servírovacom stolíku a otvor si, čo chceš. O dve minútky som pri tebe,“ vykročil k spálni.

Otvorila som chladničku. Bola prepchatá. Párky, slanina, steaky. Čosi, čo kedysi možno bola rajčina a teraz by sa o ňu mohol zaujímať nejaký výskumník. Nijaká iná zelenina. Načiahla som sa za fľašou bieleho vína a vylovila som zo zásuvky vývrtku.

Vtedy sa v kuchyni zjavil Bill v džínsoch a tričku s nápisom *Som počítačový zaklínač*. Za tie roky, čo som ho poznala, objavil kontaktné šošovky a vybudoval si pozoruhodné zásoby tričiek. „Dám si toto, prosím ťa. Vlastne nie. Najprv si dám pivo. Tak ako sa máš?“ spýtal sa a otvoril fľašu. „Ako si sviatkovala? A čo narodeniny? Vieš, že mám pre teba kartu?“ Vzal z kuchynského stola obálku a podal mi ju. „Nech sa páči.“

„Byť v tridsiatke slobodná už nie je také zlé ako kedysi,“ stálo na karte. Usmiala som sa. „Starec, ďakujem. To mi fakt helflo.“ Odložila som kartu na stolík a chlipla som si vína. „A sviatky boli pekné, ďakujem za opýtanie. Tiché, ale perfektné. Najedla som sa, vyspala som sa, veď vieš, ako zvyčajne.“ Celý týždeň som si robila obavy o mamu a pre to vyšetrenie magnetickou rezonanciou, ale zatiaľ som o tom nikomu nechcela hovoriť. A ak som o tom nehovorila, mohla som držať pod pokrievkou paniku, ktorá sa ma niekedy zmocnila uprostred noci a len som ležala v posteli a myslela na mamino vyšetrenie. Rozhodla som sa, že počkám na výsledky a potom uvidím. „A čo ty?“

„Hrozné,“ vzdychol Bill. „Väčšinu sviatkov som makal a usiloval som sa vyriešiť nejaké veci s investormi.“ Odpil si piva, oprel sa o kuchynský pult. „Takže tento týždeň som ani raz neprišiel z práce pred polnocou a nemal som nijaký pohyb, akurát čo štyri razy za deň vstanem od stola a idem sa vyšťať. Ale tak už to pri startupoch chodí,“ vzdychol a znova si odpil piva.

„A čo ľubostný život?“

„Stále chodím s tou kočkou, s Willow. Tuším som ti o nej pred Vianocami hovoril, nie?“

Prikývla som. „To je tá výbušná kočka? Ktorá robí v...“ Veľa som si toho o nej nepamätala. Bola som vždy sebecky trochu namrzená, keď Bill s niekým chodil, lebo to znamenalo, že som s ním nemohla ísť do kina alebo na pizzu.

„Áno, interiérová dizajnérka. Je super. Ale momentálne mám tak rušno, že musím zrušiť všetky plány a dám si kuracie čou mein iba pri pracovnom stole.“

„Pozval si ju nadnes večer?“

„Áno, ale nemôže prísť.“

„Okej, tak kto príde?“

Normálne by prišla aj Lex a strávili by sme ten večer popíjaním vína a rozhovormi o našich novoročných predsavzatiah. No Lex tento rok išla so svojím frajerom Hamishom do Talianska. Tak som bola mierne nervózna, koho Bill pozval. No, nie celkom nervózna. Len som mala obavy, že sa budem musieť celý večer rozprávať s neznámymi ľuďmi.

„Ehm, prídu Robin a Sal, tých poznáš. Potom dvojica, s ktorou si sa tuším ešte nestretla, sú to moji priatelia z domu, nedávno sa zasnúbili – Jonny a Olivia. Dvaja spolužiaci z obchodnej akadémie, s ktorými si sa takisto nestretla. Lou prišla na chvíľu z Ameriky, bude sa ti páčiť, je úžasná. A istý Callum, ktorého som nevidel celé roky, ale aj on pozná Lou.“ Pozrel na vibrujúci telefón. „Aha, to je ona,“ zamrmľal.

„Ahoj, Lou,“ ozval sa jej. „Nie, netráp sa, stačí fľaša, to by bolo skvelé... číslo päťdesiattri, dobre? Modré dvere. Stačí zazvoniť. O sekundu sa uvidíme.“

O jedenástej v noci sme ešte vždy všetci sedeli pri Billovom kuchynskom stole, na pohároch odtlačky od lepkavých prstov. Vypila som dosť červeného vína a sedela som na konci stola ako rukojemníčka, Sal a Olivia mi sedeli po bokoch a diskutovali o svadbách. O svojich svadbách. Naozaj tieto dve dospelé ženy venujú toľko pozornosti tomu, akým fontom budú vytlačené ich svadobné oznámenia? Premýšľala som o nespočetných svadbách, na ktorých som sa zúčastnila za posledných pár rokov. Jedny čipkové šaty za druhými (v dnešných časoch chceli všetky baby vyzeráť ako Kate Middletonová vo svadobný deň), pred kostolom plné hrste konfiet – a hurá na svadobnú hostinu na deväťdesiatštyri pohárov šampusu a tri kanapky. Ak mám byť úprimná, večera sa mi dosť rozmazala. Tuším nejaké vysušené kura. Po večeri tridsaťosem koktailov, ako vždy, pooblievala som seba aj dlážku. Krátko po polnoci som šla spať, na nohách pluzgiere od nevhodných topánok. Nespomínala som si, akým fontom boli vytlačené tie oznámenia.

„Polly,“ stálo navrchu. Len „Polly“, nikto iný. Nikdy „Polly a ten a ten“. Niekedy stálo na pozvánke „Polly plus garde“. Ale aj to bolo beznádejné, lebo nikdy som nikoho nemala. Načiahla som sa za vínovou fľašou a hovorila som si: Prestaň byť morózna.

„Kto si dá kávu?“ Bill vstal.

„Mne stačí červené.“

„Neprišla si na bicykli?“ spýtal sa Bill.

„Nie, pôjdem uberom. Ale dojímavé, ako sa staráš.“

„Len sa chcem uistiť. No dobre, poďme všetci vedľa. Dám uvariť vodu.“

Ozvalo sa súhlasné mrmlanie, všetci vstali a začali zbierať z dlážky taniere a papierové obrúsky. „Kašlite na to,“ ozval sa Bill. „Ja to neskôr pozbieram.“

Vzala som vínovú fľašu a svoj pohár a prešla som do obývačky, zvalila som sa na gauč a zívla som. Bola som dosť namrzená.

Sal a Olivia šli za mnou a sadli si na gauč oproti, ešte vždy kvákali o svojich svadbách. „Budeme mať fotostánok, ale nie stôl so syrovým nárezom, lebo ten sa podľa mňa nikdy nezje. Čo myslíš?“ počula som Sal.

Olivia odpovedala vážne, akoby sa jej pýtali na situáciu v Palestíne. „Je to fakt ťažké, čo? My nebudeme mať fotostánok, ale objednala som na celý deň videokameramana...“

Znova som zívla. So Sal som chodila na výšku. Raz sa vyzliekla a nahá pobehovala po futbalovom ihrisku na protest proti školským poplatkom. Ale keď teraz diskutovala o syrovom náreze a fotostánku, akoby to bol niekto iný. Mimosieťanka z planéty Svadba.

„Takže aj ty si cyklistka ako ja?“ spýtal sa Billov kamoš z obchodnej akadémie a sadol si na gauč vedľa mňa.

„Mhm, väčšinou. Len nie vtedy, keď vypijem desať fliaš vína.“

„Veľmi múdre. Prepáč, mimochodom, ja som Callum.“ Podal mi ruku.

Keď som tam trčala medzi dvoma svadobnými fetišistkami, veľmi som si Calluma nevšímala. Vyholená hlava, svetlosivé tričko, v ktorom sa vynímali vypracované svalnaté ramená, a parádne tenisky. Tmavomodré Nike Airs. Vždy som sa dívala mužom na obuv. Špicaté čierne topánky so šnúrkami – zlé. Správne tenisky – afrodiziakum. Lex ma vždy kritizovala, že som veľmi prieberčivá, pokiaľ ide o mužskú obuv. Ale čo ak začnete chodiť s niekým, kto nosí špicaté čierne topánky so šnúrkami alebo, ešte horšie, vyleštené hnedé topánky s hranatým špicom, a potom sa doňho zaľúbite? Do konca života budete žiť s niekým, kto nosí nesprávne topánky.